

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

А. Каралийчевъ

Двама братя отъ Сърпица

Пристигнаха първитѣ лястовички. Свѣтнаха окжпани отъ пролѣтното слънце снѣжнитѣ върхове на Родопа. Потекоха надолу ручей и потопаху ливадитѣ. Напжниха клонитѣ на прасковата, която шумѣше предѣ прозореча на Николовата кжща. Затопли се земята. Защѣкаха селянитѣ по двороветѣ. Ширнаха се нивитѣ като зелени алища, метнати да сѣхнатѣ върху гърбоветѣ на хълмоветѣ. Измъкна се котката отъ пещника, протегна се изви грѣбъ като джга, взе да се прозѣва, легна до бѣлосаната стена, замрѣжи очи и почна да преде. Вработата отъ съседната купа зачуруликаха, кацнаха на торището и чевръсто взеха да пѣпратѣ сламата. Излѣзе Гурко отъ кжщи, бутна си калпака на темето, почеса се по тила, погледна голѣмия купъ торѣ и мрѣдна къмъ плѣвнята. Застѣга колата. Сложи дѣсченитѣ ритли, намѣсти дѣната, дигна процѣпа и тикна празната лека кола къмъ торището. Почна да товари съ трирогата желѣзна вила. Задимѣ разбутаното торище. Отъ хармана се зададе по-малкиятъ дѣдовъ Юрдановъ синѣ — Никола.

— Бате, — рече той — да бѣхъ ти помогналъ малко.

— Нѣма какво да ми помагашъ — отвърна Гурко, безъ да го погледне — намѣсто да се свѣткашъ насамънататѣкъ съ празни ржце, трѣгвай да си диришъ работа по селата. Младѣ човѣкъ си. Срамота е да ходишъ безъ работа.